

NOGMAALS BOSCH EN WILD

door

W. BRANTSMA.

Het artikel van den heer J. J. M. J a n s e n, houtvester bij het Staatsboschbeheer onder bovenstaanden titel, in de Maartaflevering van ons tijdschrift, geeft mij aanleiding tot het maken van enkele opmerkingen.

Schrijver uit zijn twijfel aangaande de plaats, welke de jacht (die hij voornamelijk ziet als jachtvermaak) in het bosch kan innemen, terwijl het hem voorkomt, dat de jacht als zoodanig zeer geringe economische beteekenis heeft.

Ik zou dan allereerst de vraag willen stellen waarom in Duitschland, een boschbouwland bij uitnemendheid, zulke geheel andere opvattingen daaromtrent heerschen, ook in dezen tijd. Daar is men toch zeker de meening toegedaan, dat de jacht van beteekenis is voor de volkshuishouding en den regeerders van het derde Rijk kan toch allerminst worden aangewreven, dat slechts voor een bepaalde groep van „Volksgenossen” de jacht op de tegenwoordige hoogte wordt in stand gehouden. Als men leest wat aldaar voor de jacht wordt gedaan en wat eraan wordt ten koste gelegd onder leiding van den Reichsjägermeister Göring, onder de auspiciën en de medewerking van den hoogsten boschbouwfchef Generalforstmeister von Keudell, dan is moeilijk vol te houden, dat in deze staat de jacht in stand zou worden gehouden en gesteund, indien zij niet werd geacht te zijn een volksbelang.

Kan schrijver aantoonen, dat het jachtbedrijf veel geld verslindt en er slechts een geringe opbrengst tegenover staat of is dit slechts een veronderstelling? Plaatselijk is zeker ook het tegenovergestelde waar. Bovendien heeft hij geen rekening gehouden met niet in geld te waardeeren opbrengsten bestaande in de stoffeering van het bosch, het genot van de jacht en de ontspanning aan velen geschonken. Daarentegen zijn wel in cijfers uit te drukken de loonen van allen, die bij de jacht betrokken zijn, de wapen- en munitiefabricage, de wildhandel, het transport.

Ik kom op tegen de voorstelling, dat de jager in een mooi hert veelal een prooi zal zien en maak hier het groote onderscheid tusschen „jager” en den „schieter”, dat is de man, die elk mooi stuk begeert neer te knallen. Aan schrijver kan ik de verzekering geven, dat zij, die jager zijn, in de werkelijke, goede beteekenis van het woord en dit als een eere-

naam beschouwen, een even groot genoegen vinden in het uitsluitend zien van een goed hert met een schoon gevormd gewei als de door hem bedoelde boschbouwer en dat de eigenaar van zulk een jacht alles zal doen om zulke herten te sparen. „Kein Héger, kein Jäger” klinkt van over de grens en dit geldt ook in ons land.

Wat geeft schrijver aanleiding om te zeggen, dat hij er aan twijfelt of een jager wel zou streven naar een bosch met wild als harmonisch biologisch geheel? Is ook dit niet weer een veronderstelling? Is zijn twijfel juist en gerechtvaardigd ten aanzien van de zeer vele boschbouwers-jagers, die naast hun boschbouwkundige opleiding ook werden opgeleid in het jachtbedrijf. Helaas bestaat daaromtrent hier te lande veel onkunde, gepaard met gebrek aan liefde en belangstelling.

Bosch en jacht hooren bij elkaar en de uitoefening der jacht heeft diensgevolge daarmede uit te staan. Ik gebruik opzettelijk niet het woord „jachtvermaak”, omdat dit de voorstelling van buitenstaanders, jacht-onkundigen, te veel weergeeft.

Vasthoudend aan het door den schrijver gegeven schoone beeld van den twaalfender, wijs ik er op, dat de matige grofwildstand, die het bosch verdragen kan, slechts mogelijk is, als er ook afschot plaats vindt; immers geschiedt dit niet, dan wordt de wildstand te groot. Daarbij zal de jacht-heer den twaalfender sparen en andere minderwaardige stukken afschieten. Deze „Hege mit der Büchse” is noodzakelijk, maar kan lang niet altijd onder jachtvermaak worden gerangschikt; zij eischt grondige kennis van zaken, ervaring, veel geduld en tijd, vaak met opoffering van nachtrust.

Schrijver erkent, dat in een op natuurwetenschappelijke en economische wijze beheerd bosch plaats is voor alle mogelijke wild, maar kent den jager in een dergelijk bosch slechts een ondergeschikte rol toe. Ik stel daartegenover, dat in een dergelijk bosch de beheerder uitsluitend kan zijn een boschbouwer, die tevens jager is d.w.z. op de hoogte met de vraagstukken der jacht en dat dan de rol van jager belangrijk genoeg is. Ook de jager heeft, juist als kind der natuur en zeer dicht bij haar staand, eerbied voor het leven. Maar dat neemt niet weg, dat het dierenrijk van ouds een deel van zijn individuen heeft af te staan aan den mensch. Ook daarom is de jacht van belang voor de volkshuishouding.